RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 230.421 van 5 maart 2015
in de zaak A. 211.623/XIV-35.471

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bobber Loos
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Rotterdamstraat 53
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 26A

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 12 februari 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 116.568 van 7 januari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.354van 13 maart 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofdRobert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 december 2014.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Benoit Dhondt, die *loco*advocaat Bobber Loos verschijnt voor verzoekster, en attaché Kristine Goossens, dieverschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofdRobert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoekster komt naar eigen zeggen op 26 augustus 2012 België binnen en verklaart zich op 27 augustus 2012 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 28 juni 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 1 augustus 2013 tekent verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 7 januari 2014 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoekster werpt in een eerste middel de schending op van de in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht, van het recht van verdediging en "miskenning van de stukken uit het administratief dossier".

5. In een eerste onderdeel citeert verzoekster haar kritiek uit het verzoekschrift tot beroep op het CEDOCA-rapport inzake vrouwelijke genitale verminking waarin een daling van de prevalentie van genitale vrouwelijke verminking en een mentaliteitswijziging dienaangaande worden vermeld. Zij merkt op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts kort ingaat op de cijfers van Unicef en stelt dat deze niet recent zijn. Verder wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar kritiek op de bronnen van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen af als niet relevant omdat verzoekster haar asielrelaas niet aannemelijk zou maken en de door haar neergelegde documenten zouden volstaan om tot een besluit te komen.

Verzoekster stelt dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van een vrees voor vervolging net dient te gebeuren rekening houdend met de situatie in het land van herkomst. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vindt het enerzijds niet nodig om na te gaan of de stelling in de aanvankelijk bestreden

beslissing dat er een daling in de prevalentie van vrouwelijke genitale verminking is en een mentaliteitswijziging dienaangaande, op correcte bronnen is gesteund, doch hij hanteert anderzijds deze daling als uitgangspunt voor het bestreden arrest. Enerzijds wil de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het debat over de correctheid van de bronnen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aangaan als zijnde niet relevant, anderzijds hanteert hij die informatie wel bij de beoordeling van de asielaanvraag.

Hetzelfde geldt voor de visie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op de mogelijke hulp die de overheid of een NGO kan bieden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschouwt verzoeksters kritiek op de bronnen van het commissariaat-generaal als niet relevant doch hij lijkt wel aan te nemen dat NGO's, anders dan verzoekster liet gelden en zonder in te gaan op haar kritiek, effectieve hulp kunnen bieden.

Verzoekster besluit dat niet aan de in artikel 149 van de Grondwet vastgelegde motiveringsplicht is voldaan.

6. In een tweede onderdeel voert verzoekster aan dat er geen plaats is voor concepten als "maatschappelijke evolutie aan je kant hebben" in het onderzoek naar effectieve bescherming tegen vervolging in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Wel moet concreet en individueel worden nagegaan of verzoekster een risico op vervolging loopt en of zij toegang heeft tot effectieve bescherming.

Bovendien motiveert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op welke bronnen hij zich baseert voor zijn vaststelling aangaande de maatschappelijke evolutie in Guinee. Uit het CEDOCA-rapport inzake vrouwelijke genitale verminking kan volgens verzoekster niet zomaar een daling van de prevalentie van vrouwelijke genitale verminking worden afgeleid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft niet aan waarom het rapport van het US Department of State, de cijfers van de WHO en het rapport van het UNHCR niet

zouden volstaan. Waar de Raad voor Vreemdelingenbewistingen stelt dat het niet duidelijk is op welke gegevens de mail tussen het BCHV en UNFPA is gebaseerd, merkt verzoekster op dat het volgens die mail duidelijk gaat om de door UNFPA in 2012 in Guinee uitgevoerde “Enquête Démographique et de Santé”. Deze kennisgeving door een officiële medewerker van UNFPA kan niet zomaar van tafel worden geveegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen apprecieert het bewijselement verkeerd en miskent de stukken uit het administratief dossier.

Ten slotte laat verzoekster gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ingaat op haar argumentatie dat zij, ongeacht haar profiel, een gegronde vrees voor vervolging heeft.

7. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel.

Zij voegt toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk de aanvankelijk bestreden beslissing volgt die als uitgangspunt een daling in de prevalentie van vrouwelijke genitale verminking had. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter effectief een prevalentiegraad van 96% had aangenomen, kon hij moeilijk een positieve maatschappelijke evolutie volhouden. De vermelding van de bronnen in het bestreden arrest betekent volgens verzoekster geenszins dat ook rekening werd gehouden met die bronnen.

Beoordeling

8. Verzoekster zet niet uiteen op welke wijze het recht van verdediging zou zijn geschonden.

De beoordeling van de stukken uit het administratief dossier behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de feitenrechter. Als administratieve cassatierechter vermag de Raad van State niet die beoordeling over

te doen. Een “miskenning van de stukken uit het administratief dossier” kan in die zin niet als cassatiegrond worden ingeroepen.

Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

9. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

Wat betreft de vraag of verzoeksters kritiek op de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het dossier toegevoegde informatie in het bestreden arrest werd beantwoord, moet worden vastgesteld dat verzoeksters asielaanvraag met het bestreden arrest werd verworpen omdat op tal van punten geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen acht verzoeksters verklaringen over haar echtgenoot en haar familie op grond van een reeks concreet uiteengezette motieven volstrekt ongeloofwaardig, ook wat het gevaar voor besnijdenis van haar dochter door of onder druk van haar familie betreft. Hij overweegt dat, indien verzoekster werkelijk tegen besnijdenis is en niettegenstaande haar betoog over de prevalentie van vrouwelijke genitale verminking, zij hierover zelf kan beslissen als volwassen vrouw van 32 jaar met buitenlandse ervaring en kennis. Verzoeksters betoog over de aard van de door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het dossier toegevoegde informatie wordt niet relevant geacht “nu verzoekster haar asielrelaas niet aannemelijk maakt en de door haar neergelegde documenten volstaan om tot een besluit te komen”. Verder wordt in het bestreden arrest overwogen dat “verzoeksters kritiek op de gebruikte informatie door het CGVS […] irrelevant [is]

nu haar verklaringen inzake essentiële aspecten van haar asielrelaas gelogen zijn en voorts niet worden aangetoond". Er wordt aan toegevoegd dat "verzoeksters verklaringen en de door verzoekster zelf aangebrachte informatie volstaan om te concluderen dat ze niet voldoet aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet". Daarmee geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk aan dat verzoeksters kritiek op de informatie uit het administratief dossier betreffende de prevalentie van vrouwelijke genitale verminking in Guinee niet relevant is omwille van de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas. Verzoekster toont wat dat betreft geen schending aan van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst op de mogelijkheid "om desgevallend een klacht in te dienen, indien nodig bij een hogere of centrale instantie en met steun van een NGO of gespecialiseerde instantie", voegt hij er onmiddellijk aan toe dat "verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij hier überhaupt een beroep op moet doen". Met verwijzing naar het feit dat verzoekster manifest heeft gelogen over haar huwelijk met een oude man, dat zij niet aantoont dat hij haar leven bepaalde op fanatiek religieuze gronden en dat haar man geen ouders meer had maar enkel een zus, wordt nog overwogen dat verzoekster niet kan overtuigen dat zij "indien nodig, quod non" zich niet kan verweren tegen deze ene schoonzus en nog minder dat zij het land moest ontvluchten. Verzoekster richt zich aldus tegen een motief over de mogelijkheid van hulp of bescherming dat slechts ten overvloede wordt aangehaald na de uitdrukkelijke en herhaalde vaststelling dat haar relaas ongeloofwaardig is en zij die bescherming niet nodig heeft. Daarmee richt zij zich tegen een motief dat de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed en waarvan de eventuele onwettigheid dus niet tot de cassatie van het bestreden arrest kan leiden

Het eerste onderdeel van het eerste middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

10. In de mate dat verzoekster zich richt tegen de vaststelling in het bestreden arrest “dat verzoekster ook de maatschappelijke evolutie in Guinee aan haar kant heeft” en tegen de weerlegging in het bestreden arrest van haar kritiek op de cijfers uit “de nieuwe ‘SRB FGM’ van april 2013”, gaat het andermaal om kritiek op een overtollig motief. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen dat “ten slotte” moet worden onderlijnd dat verzoekster “ook” de maatschappelijke evolutie aan haar kant heeft en op de omstandig onderbouwde en meermaals herhaalde vaststelling in het bestreden arrest dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is. Verzoeksters kritiek is opnieuw gericht tegen een motief dat de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed en waarvan de eventuele onwettigheid dus niet tot de cassatie van het bestreden arrest kan leiden.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is niet-ontvankelijk.

11. Het eerste middel kan niet tot cassatie leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. Verzoekster werpt in een tweede middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhaalt, de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de kwalificatierichtlijn) en “miskenning van de stukken uit het administratief dossier”.

Zij voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op basis van de informatie uit het administratief dossier en gezien de door verzoekster ontwikkelde argumenten, niet kon besluiten dat verzoekster haar dochter effectief

zal kunnen beschermen tegen besnijdenis. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de stukken uit het administratief dossier miskend door ze niet ten gronde te onderzoeken en ze manifest verkeerd te appreciëren, waardoor hij artikel 149 van de Grondwet heeft geschonden.

Verzoekster acht de stelling in het bestreden arrest dat zij zelf effectieve bescherming kan bieden tegen genitale verminking van haar dochter in strijd met artikel 48/5, § 2, van de vreemdelingenwet, naar luid waarvan effectieve bescherming tegen vervolging enkel kan worden geboden door de staat of door organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied controleren. De moeder kan, ongeacht haar profiel, nooit een actor van bescherming in de zin van die bepaling zijn.

Op het einde van het verzoekschrift vraagt verzoekster voor zoveel als nodig aan het Hof van Justitie van de Europese Unie een prejudiciële vraag te stellen, met name of artikel 7 van de kwalificatierichtlijn kan worden geïnterpreteerd in de zin dat een ouder en/of de leefwereld kan optreden als actor van bescherming tegen het risico op vrouwelijke genitale verminking dat zijn of haar dochter loopt.

Beoordeling

13. Artikel 7 van de kwalificatierichtlijn is in het Belgische recht omgezet door artikel 48/5, § 2, van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert niet aan dat die omzetting niet op correcte wijze zou zijn gebeurd, zodat zij niet rechtstreeks de schending van die bepaling uit de kwalificatierichtlijn kan inroepen.

In de mate dat verzoekster de vaststelling betwist dat zij haar dochter effectief tegen besnijdenis kan beschermen, vraagt zij andermaal een andere feitelijke beoordeling van de zaak, waarvoor de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is.

Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

14. Anders dan verzoekster voorhoudt, wordt in het bestreden arrest niet gesteld dat verzoekster als moeder met een bepaald profiel een actor van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, van de vreemdelingenwet is.

In het bestreden arrest wordt omwille van de ongeloofwaardigheid en zelfs leugenachtigheid van verzoeksters vluchtrelaas besloten dat zij niet aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voldoet en dus geen bescherming behoeft. Daarom is de vraag wie bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, van de vreemdelingenwet kan bieden niet relevant.

Het tweede middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

15. Precies omdat in het bestreden arrest nergens wordt gesteld dat verzoekster als actor van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, van de vreemdelingenwet moet worden beschouwd, dient de door verzoekster voorgestelde prejudiciële vraag over de interpretatie van artikel 7 van de kwalificatierichtlijn niet te worden gesteld.

16. Het tweede middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijf maart tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,

met bijstand van

Johan Pas,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Johan Pas	**Geert Debersaques**